

Publicerad 2018-09-14 19:02 av Ken Cassel

Jag stod i porten och väntade på dig

som vanligt då det hade hunnit bli mörkt ute
För ute var det endast den vita snön som fick det
att lysa upp
då gatuluckyckterna ännu inte var tända

Jag stod där i porten och väntade på att du skulle
komma hem då du alltid brukar att dyka upp
vid den här tiden
Det är ju en eftermiddag och klockan har ju hunnit
slagit fem
Men du lyser med din frånvaro
För de enda som jag träffar på är dina grannar
som säger Hej och ler lite muntert åt mig
Dom är väl inte så speciellt glada att jag står här
och hänger i porten
Att jag står här och blänger
För det är väl kanske det som irriterar dem alla
när de får syn på mig
Det som dem alla förbannar

Jag inser i alla fall ganska så snabbt att det inte är
någon mening att jag står här och väntar längre
Så jag börjar så sakta att gå
Och det är då som jag stöter på dig då vi ler åt varann
och säger Hej!
Sedan skakar vi hand tillsammans med en varm kram
så som de gör i varje land

Ja, jag kan känna hur jag nu skakar i hela kroppen
eftersom jag har törstat efter hennes kärlek
hela dagen
Och nu när vi åter igen står här tillsammans
så känns allting bara toppen...

Jag stod i porten och väntade på dig!

Ken Cassel

14/9-2018

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Ken Cassel med Poeter.se id #18131 innehar upphovsrätten